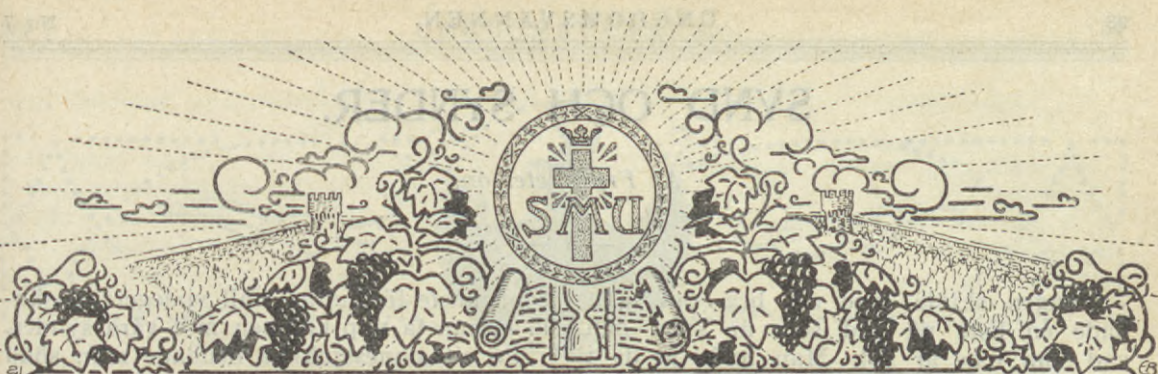

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVANNEN

Illustrerad veckotidning utgiven av Svenska Missionsförbundets Ungdom,
Pris pr år kr 3:60. Lösnummer 15 öre.

Nr 7. 17 Febr.
Årg. 30. 1926

INNEHÅLL:

Synd och synder. — »Far kan!» — »Är det intressant». — Guds löften hålla. — Nya hjärtan. — Söndag och måndag. — Trolovning och äktenskap IX. — En bondes brev II. — Ny litterär pristävling. — Från arbetsfältet. — Så borde vi handla. — Ingången i vilan. — Hälsning från Norge. — Annonser.

Redaktör:

Joh. Gustafsson

SYND OCH SYNDER.

Av Fritz Peterson.

— I —

Mången skulle anse det bra, om man hade en lista på vad som är synd och vad som icke är det. Man hade ju då i varje fall bara att rådfråga sin lista för att strax vara på det klara med saken. Men så står man tyvärr inför det faktum att det ej finnes någon enhetlig lista. På den enes lista är uppfört sådant som ej finnes på den andres. Enligt den ena är man utan skuld under det man står skyldig enligt den andra.

All denna mångfald synes mig bero på att man ej förstått att skilja mellan synd och synder. Synd är något enhetligt. Synder äro mångfaldiga. Synder är icke pluralformen av synd utan i stället många olika uppenbarelseformer av densamma. Min synd är den grundställning jag intagit i mitt förhållande till Gud. Mina synder äro de handlingar som följa av denna min grundställning. Min synd är den inre osynliga källan i mitt väsen. Mina synder är det synliga utflödet från denna källa. Min synd är själva huvudroten. Mina synder äro de rottrådar, som växa ut från denna. Jag förändrar ej ett trädets art genom att undan för undan kvista dess grenar. Ett ont träd, säger Frälsaren, kan icke bära god frukt. För att så skulle kunna ske, måste hela dess art förändras. Men om detta kunde ske, så vore ju trädets icke längre ett ont träd.

Min synd är icke endast summan av mina synder, liksom min skuld är den hopade, sammanräknade summan av mina skulder. Min synd är själva min benägenhet att synda. Min synd är det som Gud djupast ser. Mina synder äro det som människor kunna se och vilket de bedöma var och en efter sin egen syndlista. Gud bedömer en människa icke efter vad hon synes vara, utan efter vad hon verkligt innerst är. Han räknar icke först med vad hon gjort, utan med vad hon är. Att vara i synd är att vara i ett tillstånd, oavsett om detta tillstånd föranlett till yttre handlingar vilka människor döma som synd. Det är vårt tillstånd, vår grundställning till Gud

som måste förändras, ifall vi segerrikt skola kunna ta upp kampen mot våra synder.

På ett sinnessjukhus brukade man söka utröna hur pass kloka patienterna voro. De tillsades att ösa vattnet ur en tunna på gården. Denna tunna stod i förbindelse med ett rör, som oavlåtligen fyllde den med vatten. Några försökte sig på det lönlösa att länsa tunnan men sågo till sin förundran, att den alltjämt var lika full. Andra mera hoppfulla kommo underfund med vattenröret och avstängde det. Sedan kunde de med framgång ösa tunnan tom. Våra synder äro det alltjämt framströmmande vattnet. Vår synd är vattnets källa. Ingen kan besegra synden utan att först dess orsak och källa tilltäppes.

Lektor P. Waldenström säger i sin förklarande not till orden »Se Guds Lamm som tager bort världens synd» (Joh. 1: 29) följande belysande ord: »Johannes säger icke *synder* utan synd. Det var och är Kristi ämbetes verk att borttaga eller upphäva själva *det tillstånd av synd*, vari världen befinner sig samt sålunda skapa en rättfärdig mänsklighet. Till detta ämbetes verk hör allt vad han lidit och gjort och allt vad han fortfarande gör, till dess synden är fullkomligt utrotad från jorden. Endast denna tolkning motsvarar de vitt omfattande orden på detta ställe». Vi se här, att lektor Waldenström gör en bestämd skillnad mellan ett tillstånd av synd och de synder, som bli en följd av ett dylikt tillstånd.

Jesus Kristus är den ende som levat i världen utan att vara bunden i ett tillstånd av synd. Han gav sitt oskyldiga liv som ett offer för alla som syndat, för alla som voro i ett tillstånd av synd. Men *därigenom blev han och den nya och levande vägen till full och verklig frigörelse* för alla dem som ville bliva befriade från sitt tillstånd av synd och bli renade från alla sina synder. Vid Jesus Kristi kors vinnes icke blott förlåtelse för alla mina synder utan även frigörelse från själva mitt tillstånd i synd, från syndens rot och källa i mitt innersta. Vilken oändlig nåd!

“F A R K A N!”

— Av Rosa. —

»Tant Sigrid!

Du lovade, då jag reste till universitetet, att jag i fortsättningen skulle få vara din gosse och förtroendefullt få komma som förr till dig med tankar och funderingar, med spekulationer och hugskott, viss att du tager mig på allvar, även då du inte kan förstå eller gilla mig.

Vi ha haft så många ingående samtal du och jag, så att du vet precis, hur det är fatt med mig. Du *vet* hur gärna jag ville hålla fast vid min barndoms enkla, enfalldiga tro på en kärleksfull Fader i himmelen. Jag ville som i barnaåren se i Jesus min Frälsare, som löst mig åt Gud med sitt blod och som uppstått ur graven och en dag skall komma igen för att taga oss till sig.

Tant Sigrid, du dömer mig icke! Du vet hur ärligt jag menar det, då jag säger, att jag ville giva vad som helst för att kunna tro som du, och vara lika lycklig som du. Du vet att jag icke är lycklig, ty jag har förlorat fästet i Gud. Jag kan icke tro på honom som förr.

Bibeln har styckats för mig bit för bit. Mitt förnuft säger mig att det och det icke kan vara Guds ord, men — mitt innersta jag vill ha hela bibeln eller ingen alls.

Jag är inte nöjd med ett opersonligt väsen, ett gudsbegrepp, som växlar form efter vars och ens nyck. Jag vill ha min barndoms Gud, som jag kände som min personlige vän och hjälpare, då jag var en gosse och mitt sinne var ogrumlat, eller ingen alls.

I kamratkretsen är jag glad med de glada. Där flyga skämtets pilar som stjärnskott. Men glädjen och skämtet äro endast försök att döva ångesten, som sitter och maler och värker där innerst inne, att överrösta det tomma, fattiga hjärtats smärteskri.

Vi virvla om till jazzmusikens hetsande toner. Vi skratta oss hessa åt filmhjältars

och hjältinnors pajazzoupptåg. Vi heja och applådera våra sportfenomen och — och kalla det livsglädje, ungdomsfröjd. Vi taga ut det mesta möjliga av livet och vår korta ungdomstid, förklara vi käckt och försöka inbilla oss själva och andra att vi äro lyckliga. Men — i hjärtedjupet snyftar det och kvider, övergivet och otillfredsställt.

Vet du, jag inbillar mig, att det är min svikna barnatro, som sitter därinne och gråter över mitt avfall.

Jag sköter mina studier, jag varken dricker eller spelar, jag röker inte eller orenar mitt tal med svordomar. Men därinne i mitt väsens helgedom härskar otro och tvivel, och min förr så ljusa, lyckliga barnatro är så liten och eländig, så svag och förkrympt. Och gudagnistan i min själ är som en rykande veke, som nästa luftdrag kan släcka. Och sedan — ja sedan blir det natt, dödens natt därinne.

Käraste tant, nu har jag blottat bölden som värker och pinar i hjärtat, under det att ögonen le och läpparna skämta. Men peta inte på den! Inte ens dina ömma, var samma händer kunna avlägsna taggen som kommit det onda åstad.

Till ingen annan ville jag sända ett sådant här brev. Men du kan läsa emellan raderna. Och — jag vet vad du sedan gör. Du böjer dina knän och talar med Gud om din stackars unge vän, och du stiger upp från bönen med ett glädjeskimmer över ansiktet, ty du har bedit i trons tillförsikt. Och om det än icke hjälper mig, så gör det dig lycklig.

Skriv snart! Du behöver inte svara på det här om du inte vill. Tala gärna om något annat, men skriv! Jag behöver dina goda, lugna ord, de äro för mig vad Davids harpolec var för Saul.

Tillgivne Gösta.»

— — —

»Käre Gösta!

Nu måste jag berätta något som hände härom dagen!

Du kommer kanske ihåg Ekvalls pojke, den där kække lille Oscar, en hel karl på fem år. Han har varit härute på Solvik hos Bergers några dagar. Det var mening- en, att han skulle stanna ett par veckor, men så hände en olycka.

Under lek i skogen föll han över en stub- be och rände en otäck kådsticka genom ena handen. Tvärs över handens insida satt den djupt inne, oåtkomlig för annat än ett operativt ingrepp.

»Bäst att skyndsamt resa in till fältskär», rådde grannarna. »Det kan bli blodförgif- ning.»

»Jag vill hem till pappa», förklarade Oscar, som ådagalade en förvånansvärd självbehärskning.

Jag reste hem med honom. Hans mor var ensam hemma och blev naturligtvis för- skräckt, då hon fick se den svullna, rödblå handen. »Vi gå till farbror doktorn, Oscar så tager han bort den stygga stickan», tyckte mor. »Nej, inte farbror doktorn», sade den lille parveln bestämt, fast läpparna skälvde och tårarna lågo på lur. »Far ska ta bort stickan. Far kan.»

Mor tyckte inte att hon kunde tvinga den lille stackaren, och så var hans tro på far så rörande.

»Det dröjer så länge tills far kommer, och du har så ont. Låt mor försöka.»

»Nej, nej! Bara far; far kan.»

»Törs du vänta?» undrade jag. »Det blir ju värre för var timme.»

»Ja», svarade Oscars mor medan ett ljust leende gled över hennes bekymrade ansikte, »jag tror att Gud skall bevara honom, tills far kommer hem, och» — tillade hon lägre, så att den lille icke hörde det — »jag hop- pas innerligt, att far kan, så att vi inte får ångra, att vi vänta så länge.»

När far äntligen kom och fick veta vad som hänt, sade han: »Jag skall försöka ta ut stickan, medan han sover.» Oscar hade ett par timmar tidigare gråtit sig i sömn, och jämrade sig emellanåt i ömnen.

Far försåg sig med lämpliga verktyg, och tog försiktigt i den skadade handen, men hur varsam beröringen än var, så ryckte den lille till med ett jämmerrop och vak- nade.

Men då han såg, att det var far som stod lutad över honom, att det var fars grepp, som omslöt hans stackars värkande hand,

då drog ett ljusst leende över ansiktet, han- den låg stilla i fars.

Det var gripande att se, hur tåligt han underkastade sig den smärtsamma opera- tionen. Att den var smärtsam, visade tårarna som rullade tätt utför kinden, och de bleka läpparna, som pressades ihop så manligt fast, att inte en klagan slapp fram.

Han litade så fast på att far kunde hjäl- pa, på att far icke skulle tillfoga honom en enda onödig smärta.

Och då allt var över och han låg nöjd och glad i sin bädd, befriad från den svåra värken och med handen väl förbunden, så log han emot oss, trött och lycklig, och det var en aning triumf i tonfallet då han sade halft i sömn: »Ser ni, att far kan!»

Gösta, tror du, att far kan?

Din egen tant Sigrid.

»Kära tant Sigrid!

Ja, Gud vare evigt tack och lov, »Far kan!» Hans fasta ömma hand drog ut tag- gen som hade sargat mitt hjärta så länge. Hans kärleks eld har på nytt tänt den ry- kande vecken. Än en gång kan jag sjunga:

»Nu brinner Guds eld i mitt hjärta,
jag trälar ej mer, jag är fril
Gud borttog min synd och dess smärta.
Min natt är för evigt förbi.»

Mors böner och tårar, dina ömma var- ningar och kärleksfulla förmaningar ha kommit mig att inse, hur ont jag hade och hur illa det var att gå med en värkande böld i samvetet.

Eder goda vilja, eder varma kärlek kun- de icke hjälpa mig, men — »vad ingen an- nan i världen kunde, det både ville och kunde han», min dyre Frälsare, som jag nu vet har löst mig åt Gud med sitt blod. Ty jag har erfarit hans blods kraft i mitt eget liv, Gud vare tack.

Tack för den lilla berättelsen.

Natt och dag ringde det i mina öron: »Far kan, far kan», tills jag som lille Oscar, uttröttad, plågad och förtvivlad, kände Guds grepp om mitt sjuka hjärta och för- nam hans ansikte vänt i kärlek till mig. Då blev det så förunderligt stilla i mitt oro- liga hjärta och jag fick nåd att utan för- behåll kasta mig på hans förbarmande kär- lek.»

Din tacksamme
Gösta.

”ÄR DET INTRESSANT?”

Av B. G. W—r.

Är den manne intressant den här biten, så jag skall bry mig om att läsa den?

Jo, det vill jag lova, att den är. Lika intressant som om den besvarade frågan, hur snart du bör sätta bo för att fånga livslyckan. Men så berör ändå stycket ett långt viktigare spörsmål än bosättningsproblem.

»Skulle inte du kunna skriva några rader i Udv. och erinra de unga i våra ungdomsföreningar och församlingar om plikten och förmånen av att få deltaga i söndagsskolarbetet? Här stå våra äldre söndagsskollärare söndag efter söndag inför sina stora klasser och ha för få medhjälpare för att kunna uppdelat skolan i nöjaktiga avdelningar. Det finns inga lärare att tillgå. De gamla äro färdiga att tröttna i sin ensamhet.»

Det var pastorn, som förde ordet i den lilla lärargruppen. Men litet svårt var det att tro hans ord om lärarebristen. Ty just i den församlingen var det gott om begärade och talföra unga män och kvinnor. Det borde här vara överflöd på lärarkraft i stället för brist.

Några dagar senare upprepades denna klagan på en annan plats. Efter ett inledningsföredrag följde ett kamratligt tankeutbyte över skilda söndagsskolfrågor. En äldre söndagsskollärare uppmanades därvid att delgiva något av sin erfarenhet från mångårigt söndagsskolarbete. Han var en främling på platsen men deltog gärna i samtalet. Det var med vemod han berättade följande:

»Vi ha hemma i vår socken söndagsskolor i sex eller sju kretsar. I tre skolor undervisar en lärare i varje; alla dessa tre lärare ha hunnit över livets middagshöjd. De ha c:a 50 barn var att samtala med och behövde så väl någon hjälp, men vi ha ingen att sända. I flera byar kunde vi få börja skola och beräkna ett 40—50 tal barn i varje. Ingen lämplig person finns på dessa platser och ingen av våra unga få vi att gå dit om söndagarna för att samla barnen. Under tiden längta de små efter en söndagsskola.»

»Men ni har ju en stor församling och en kraftig ungdomsförening!»

»Javäl, men de ynglingar, som äro villiga att hjälpa till, anse sig kallade att gå ut som evangelister och de flickor, som ha fallenhet för arbetet, söka sig till seminarier eller lättare platser. De som äro kvar skylla på sin oförmåga. Och dock skulle många av dem vara till stor hjälp, om de blott försökte hjälpa till.»

Talarens vemod spred sig över gruppen. Ofrivilligt gjorde litet var den reflektionen: Barn som vilja gå i söndagsskolan, brist på lärarekrafter — och de troende ungdomarnas antal i Sv. Missions-Förbundet räknas till över 50,000 personer. »Om de blott ville försöka hjälpa till!»

»Nå, är det intressant då, arbetet i söndagsskolan?»

Nu är inte det den första frågan för en kristen, vad som är mest intressant i församlingens verksamhet. Den första frågan är, var Gud vill och kan använda mig på bästa sätt. Sen blir allt annat underordnade saker.

Men ändå! Vi kunna gott ta upp din fråga här och svara då: kom och se! Kom med ett litet tag i söndagsskolarbetet, du unga kamrat, och du skall få erfara att det är mer än intressant, när du står inför barnen och ser hur deras ögon börja tindra, då du berättar de gamla och alltid nya berättelserna om barnens bäste Vän och Hjälpare. Till sist kan du inte låta bli att tänka på de små och deras timliga och eviga väl.

Och intressant blir det för dig att komma med i den kår, som inom sig har kärntruppen av Sveriges missionsfolk. — Ja, intressant skall du finna även det, att du själv så småningom utvecklas till en allt bättre kristen, en allt kunskapsrikare och allt gladare människa.

Ännu mer av intresse möter du i söndagsskolarbetet, men vad det är får du fundera ut själv — och erfara. Sist får du ej glömma, att det är inte blott intressant utan även saligt att lyda Honom, som säger: »Gå även du i min vingård, och vad skälighet är skall jag betala dig.»

Ställ din gåva till Hans tjänst.

Kom håg Ungdomens Offerdag
Palmsöndagen den 28 mars!

GUDS LÖFTEN HÅLLA.

På särskild begäran införes denna sång åter i Udv.

Joh. Holmstrand.

1. Guds ord och löf - - ten ej kun - na svi - - ka, Nej, de stå

fa - - sta som ur - tids - - ber - - gen. När stö - den fal - - la och från oss

vi - - ka Det stö - det svik - - tar ej då.

Kör.
Guds löf - ten hål - la. Vad än jag mi - ster, Vad än som bri - ster, de bri - sta

NYA HJÄRTAN.

— AV Aug. K—r. —

»Jag skall giva eder ett nytt hjärta och låta en ny ande komma i edert bröst; jag skall taga bort stenhjärtat ur eder kropp och giva eder ett hjärta av kött.»

(Hes. 36: 26).

Hurudant är ditt *hjärta*? Ditt yttre liv bär vittne om ditt hjärta. Den handling dina lemmar utföra och de ord dina läppar forma, ja, den blick med vilken du betraktar dina medmänniskor, säger dem hurudant ditt hjärta är. Efter lång och mödosam träning är det möjligt att dupera en hel del godtroget folk, så att de icke med ens ana vårt innersta väsen. Men samlivet har många s. k. obehagade ögonblick, då vi icke äro på vår vakt beträffande formgivningen för vårt hjärtats tankar. Då skinner vårt verkliga jag igenom och uppenbarar just det vi sökte dölja.

Man talar en smula föraktfullt och säger: »världen vill bedragas, bedrag den då». Men jag tror, att en människas »obehagade ögonblick» äro väsentligt flera, än hon själv tror och att våra medmänniskor äro mera skarpsynta än vi vilja erkänna. Tänk efter själv! Har du inte ibland märkt hos de andra, att hjärtats mest fördolda tankar blivit på ett förunderligt sätt uppenbara för dig. Du vet inte, hur det kom sig, men det var inte den andres öppenhet som var orsaken. Trots orden, ja, ofta i rak motsats mot dem, förnam du instinkt-

mässigt, instinktivt, hurudant den andres *hjärta* var.

Det vi på detta sätt förnimma inför våra medmänniskor erfara de i sin tur inför oss. Då må vi se till, att våra hjärtan motsvara den bekännelse och det yttre liv vi föra. Hjärtat är källan till *allt* ont i vårt liv, men det är också källan till *allt* gott.

Vi tala om »hårdhjärtade» människor och mena därmed hänsynslösa och vresiga. Men enligt den bibliska framställningen är varje ofrälst människa hårdhjärtad. Den som äger ett »stenhjärta» blir aldrig genom några yttre anordningar en god människa. Ett krossat stenhjärta — krossat av motgångar och sorger — förblir alltid ett bittert hjärta. Endast det hjärta som förlänats av Gud blir tillräckligt känsligt för andras nöd och synd och för Guds röst. De hårdhjärtade kristna, som tyvärr finnas här och där, visa genom sitt liv, att stenhjärtat alltjämt finns kvar, om än i modifierad form. Och alla de som äro fulla av vackert tal inför världens andliga och lekamliga nöd, men i handlingens ögonblick förbli »respektfullt neutrala» visa, att det levande hjärtat alltjämt saknas hos dem.

Många företeelser vittna om att »stenhjärtat» alltjämt finnes bland dem som borde äga ett »hjärta av kött». Männe ditt och mitt är rätt? Äro liv och lära ett? Levande hjärtan frambringa levande kristna.

ej. Om him-lens stjär-nor än slock-na al-la, Guds löf-ten fal-la al-drig, nej!

2. Guds löften hålla i nödens tider,
Då modet sviktar och hoppet flyktar.
När trött jag dignar i heta strider,
Guds löften svika ej då.

3. Guds löften hålla, när döden nalkas.
När febern bränner och livet svinnet,
Av fadershanden min panna svalkas —
Guds löften svika ej då.

4. Guds löften hålla, när sist jag väckes
Ur djupa sömnen av fadersrösten.
Av änglars händer mig kronan räcket.
Guds löften svika ej då.

Joh. H—d.

SÖNDAG OCH MÅNDAG.

— Av William May. —

Jason och Joel hade aldrig funnit det så synnerligen lätt att vara kristna i Antiokia. Till en början var ju allt nytt och intressant. De tyckte om denna nya gudstjänstform, sammankomsterna, berättelserna som de hörde om Jesus, och breven från Paulus och Petrus. Men de upptäckte snart nog, att det att vara en kristen egentligen hade mera att göra med måndagar än med söndagar. Det var dock intressant att i dopklassen höra Barnabas tala om hur man skulle vara tålmodig och älska sina fiender och gälda ont med gott. Ty Barnabas talade så klokt, att han kom alltsammans att synas lätt.

Men när de skulle realisera det på tisdag och torsdag och fredag, så var det inte så precis lätt, som det hade synt.

Varje grekisk pojke i Antiokia gick till stadion för att åse spelen och tävlingarna. Joel hade ju visserligen inte gått, emedan hans fader var en jude och platsen var full av altaren och bilder av hedendomens gudar. Nu gick inte heller Jason längre. Och dock, de dagar, då de stora tävlingarna och kappränningarna pågingo, vandrade de ibland utanför stadions murar och lyssnade till hästhovarnas dunder och det öronbedövande larmet från de stora människoskarnorna.

Dagen efter en sådan tävling mötte de några pojkar.

»Jason, du skulle ha varit med på tävlingarna i går! Du skulle ha sett Alexander, brottaren, svänga etiopiern över sitt huvud och så slå honom i marken!»

»Och kappränningarna», tog en annan

pojke vid. »Hästarna löpte alldeles som blixten. Och braket, när Herkules spann gick över ända i svängen! Varför var du inte där, Jason?»

»Förstår du inte det», sade den förste pojken hånfullt. »Hans far har blivit galen och förenat sig med den nya sekten, kristna, som de kalla dem, och Jason kommer inte mera till tävlingarna eller för att dyrka de gamla gudarna. Man säger, att om du slår en av dessa kristna, så slår han inte ingen. Vad tror du?»

Den andre skrattade.

»Jag skulle knappast våga försöka det med Jason i varje fall. Han rör sig lite för kvickt och slår en smula för hårt därtill. Men kom till tävlingarna nästa festdag, Jason. Det skall komma dig att glömma — vad kallade du dem, Herode? Kristna?»

Det dröjde inte länge förrän åtskilliga av pojkarna blevo djärvare. Någon som slog till Jason helt lätt och sedan kvickt sprang sin väg fann, att fastän Jason blev blodröd och hans ögon blixtrade, gjorde han dock intet försök att slå igen men vände på klacken och gick sin väg — Jason, som var en för hård nöt att knäcka för pojkar av större ålder och växt än han själv!

De kunde inte förstå det.

Jason förstod det inte själv. Men under söndagarna hörde han människor tala om, att de som följde Jesus borde komma ihåg honom och likna honom och försöka att älska alla, även dessa som hatade dem, alldeles såsom han gjorde. Men att leva så på måndag, som man talade om på söndag, det var svårigheten.

Det blev allt svårare och svårare. Till och med de små barnen härmade sina äldre syskon och kallade dem namn som retade och stötte, sprungo efter dem och slog dem med sina små smutsiga nävar, ropade: »Slå igen!» Och de hade att handla såsom om de inte hade hört det. Och ännu svårare var det när dessa, som retade och förföljde dem, icke voro små barn utan stora pojkar, just sådana mot vilka de skulle ha velat pröva sin styrka.

En eftermiddag vandrade Jason i sällskap med sin vän Joel längs flodstranden. Ett par meter efter dem följde en dvärglik, vanskapt pojke vid namn Aries. På grund av hans tunna, vissna ansikte, långa magra armar och förvridna lemmar kallade somliga honom »Krabban» mycket oftare än de nämnde hans verkliga namn. Nu linkade han tätt bakom de två pojkarna, kallade dem dumma och retsamma namn, sporde om de vågade slå honom och skratade retsamt, när pojkarna fortsatte sin väg utan att ta notis om honom.

Det var endast när man såg Jasons ansikte, man förstod huru bitter smädelsen var för honom. Hans ansikte var flammande rött och sans tänder sammanbitna, som om han strävade av alla krafter att hålla sin mun slutet. Hans händer voro hårt knutna, och mer än en gång halvstannade han för att vända sig mot sin plågarare. Men då kom han ihåg, var Barnabas hade sagt till dem: »Kom ihåg, att det icke är här i klassen under söndagen men ute på gatan på måndagen, som du måste vara en Jesu Kristi efterföljare. Världen kommer aldrig se Jesus, förrän de se honom i dig».

Den vanskapte pojkens mod växte och han trängde sig närmare in på dem. Han sträckte ut sin hand för att rycka i Jarens blus. I samma ögonblick vände de två pojkarna, icke för att angripa sin plågarare utan blott för att återvända hem. Aries gav upp ett högt rop av fruktan och försökte kila i väg på sitt krabblika sätt, råkade slinta på den höga, leriga flodbanken, som var slipprig efter ett nyss fallet regn, och störtade i den överfulla flodens bruna vatten. Ett stort trefråddareskepp

hade just passerat och det fradgande vattnet hade rörts upp av dess tunga åror.

Innan Joel ens hade hunnit uppgiva ett rop, hade Jason kastat sig ned för flodbanken. Nu stod han stilla för ett ögonblick för att återvinna balansen men störtade sig i nästa ögonblick i den brusande floden just på den plats, varest den lilla krymplingen hade försvunnit.

Joel kröp ned längs flodstranden efter honom för att giva den hjälp han kunde. Han stirrade ned i det bubblande, virvlande vattnet. Men ingen av de båda gossarna syntes.

En minut gick och ännu en.

Då kom Jason upp till ytan, skakade sig ett tag, strök vattnet ur ögonen, spände bröstet mot strömmen och störtade sig i på nytt.

»Den stackars krymplingen måste antingen ha förlorat medvetandet eller blivit insnärjd i gräs och rötter, eftersom han inte syns till», tänkte Joel.

Till sist, när han började tro, att bägge två skulle föras bort av strömmen, uppenbarade sig Jason återigen och nu med Aries, blek och eländig, på sin arm. Sin andra arm sträckte han ut mot stranden. Men floden, som var överfull efter regnet, hotade att bli honom för mäktig. Så snart han kom i närheten av stranden, ryckte honom någon virvel åter tillbaka ut i strömmens mitt. Hans krafter voro nästan slut, när han till sist förmådde gripa en gren, som Joel sträckte ut till honom. De bägge pojkarna stodo på stranden och blickade på det vita ansiktet med de slutna ögonen, hans som hade smädat dem. Nu öppnade Aries sina ögon och såg sig omkring, lyfte sin hand mot sitt huvud och fick syn på de andra. Då erinrade han sig, vad som skett, reste sig vacklande och klev uppför flodbanken.

Därupe stannade han ett ögonblick och såg sig undrande tillbaka. Ingen hade någonsin varit god mot honom! Men denna »kristna» gosse hade räddat honom ur floden med risk för sitt eget liv. Var det sådana de kristna voro?

Han vandrade bort undrande.

Läser du din Bibel?

TROLOVNING OCH ÄKTENSKAP.

— Av O. Olofsson. —

— IX. —

Såvida icke något särskilt inträffar, är denna uppsats den näst sista angående detta ämne. Vad som egentligen återstår att tala om, är det viktigaste av allt, nämligen det, att utan en sann gudsfruktan kan det ej bli fråga om ett lyckligt hem i verklig mening. På ett visst sätt kunna även världsmänniskorna vara lyckliga i sitt äktenskap, och vi unna dem gärna denna lycka så långt den kan ernås utan sann kristendom. Men den vackraste blomman i äktenskapets trädgård saknas, om gudsfruktan saknas. Detta må vi aldrig glömma. Därför, framför allt annat en äkta gudsfruktan hos både man och hustru. Det gör hemmet till ett lyckligt hem, och ett verkligt lyckligt hem är en försmak av det kommande eviga paradiset.

Men kanske det här bör påpekas, att om endast en av makarna äro troende, så räknas hemmet som ett kristligt hem enligt apostelns ord: »Den icke troende mannen är helgad (avskild) genom den troende hustrun, och den icke troende hustrun är helgad i och genom sin man, då han är en broder, annars vore ju edra barn orena, men nu äro de heliga» (genom den troendes böner avskilda för Herren). 1 Kor. 7: 14. Det händer ju rätt ofta, att endast mannen och icke hustrun och ännu oftare, att hustrun och icke mannen vänder sig till Gud. Men om så är förhållandet, får hemmet räknas som ett kristligt hem — jag upprepar detta emedan det är en mycket viktig sak och den är så storslagen, att den måste beaktas. Men även om hemmet får räknas som ett kristligt hem, så kan aldrig harmonien bliva fullständig, förrän båda makarna leva i förening med Gud. Gudsfruktan först och gudsfruktan sist är alltså hemmets lösen.

Men nu kommer något, som kan synas underligt för många. Gudsfruktan kan göras till ett lagbud, så att alla, och i synnerhet barn, känna gudsfruktan som en plåga, och därför kanske de också önska, att de snart skola vara fria från sitt gudfruktiga hem. Om så är, skall man icke alltid skylla allt på barnen, utan saken ligger oftast så till, att gudsfruktan icke är en frukt av kärlek till Gud utan ett lagbud, som gör att det mera blir tvång än frihet och glädje i gudsfruktan. Detta få vi akta oss för.

För att rätt förstå detta, vill jag nämna något om, vad vi kalla husandakt. Det är säkerligen en stor missuppfattning hos många, när det gäller den saken, ty ofta får man höra saken framställas så, att det icke är ett kristligt hem, om icke regelmässig husandakt d. v. s. läsning av Guds ord och bön gemensamt med familjen dagligen övas. Det är ett fel att säga så. Men om man i stället säger, att det hem där aldrig Guds ord läses och ock aldrig familjen beder tillsammans till den grad förfelar sitt mål som kristligt hem, att det knappast förtjänar att nämnas som sådant, även om varje dess medlem läser och beder för sig själv, då kommer man enligt min mening sannerligen bra nära. Vad man kort och enkelt kan säga om husandakten är att, om det är möjligt, bör familjen samlas åtminstone en gång om dagen, när det är lämpligast och då mor eller far läser ett Guds ord och nedkallar Guds välsignelse för dagen. Detta är behövt och välsignelserikt.

Men märk väl, att det icke bör läsas och bedjas därför att det så skall vara, utan ande och känsla, så att de som äro med om denna husandakt, dra en lättnadens suck, när den är slut. Ty i så fall är även husandakten förfelad.

Klart är alltså, att om det icke skulle vara möjligt att ha husandakt var dag, detta må ske när det kan vara möjligt. Men att när det sker, det må vara en gång om dagen eller en gång i veckan, det läses och bedjes med känsla och allvar.

Så må då Gud giva oss många lyckliga hem, och därmed har jag också sagt kristliga hem, ty det är höjden av lycka i familjen, när dess medlemmar genom Jesus Kristus stå i harmoni med Gud. Min nionde varning måste alltså bli den: Sök inte att skapa ett verkligt lyckligt hem utan gudsfruktan. Men gör icke gudsfruktan till en börda utan i stället till en kraft att bära livets bördor med.

Ps. En ung man skrev och frågade om han fick skriva privat och få svar. Genom en olyckshändelse blev brevet förstört innan jag kom att ta reda på adressen. Må den unge mannen skriva.

D. s.

EN BONDES BREV.

— II. —

Käre vän.

Ditt brev kom som en frisk fläkt en kvalmig sommardag. Tack! Det höres på själva klangen i dina ord, att du har det glada livsmod, som inte ger svårigheterna jättens proportioner och möjligheterna dvärgens. Jag förstår att ditt öga är ljusst, ty eljest skulle du ej se världen så ljus. Ofta har jag tänkt på det ordet av vår gemensamme Frälsare: »Kroppens ljus är ögat» etc. Det är ett underbart ord, såsom alla hans ord äro underbara. Ditt öga måste vara ljusst, och jag förstår huru det så blivit. Du har varit prövad, och under prövningen var du nog stor för att kunna gråta — många andra skulle ha fått en glashård och bitter blick. Och dina tårar, som vittnade att du bar din prövning med ödmjukhetens hjältemod, sköljde bort mycket som förut hindrat dig att se. Var det ej så? Det var nog mera iakttagelse än dröm, som kom den finske skalden att sjunga: »Har du märkt, huru varmt det öga kan se som tårats av sorgens ve.»

Att detta icke gäller den sorg som blandas upp med det sörjande hjärtats bitterhet, det förstår jag. Ty en prövning kan för mången bli den eld som förbränner de sista resterna av mänsklig ödmjukhet och godhet. Prövningen river av oss vardagens färklädnad och ställer oss inför världen sådana vi äro. Den gör oss ej i första hand till det eller det, den bräcker blott skalet och låter kärnan framträda. Och resultatet av prövningen — ja det är alltid beroende av vad vi innerst voro, när den kom.

Men för att vända åter till ditt brev: det gläder mig, att du tror på ett religiöst och ideellt uppvaknande bland vårt folk inom en kanske ej alltför avlägsen framtid. Det kan vara svårt nog att behålla den tron i jättens, knytnävskampens och de armodsbлека kuppetternas tidevarv. Men lyssnar man rätt till tidens röster, kanske just dessa ytterligheter av okultur och förvänd smak mer än allt annat predika en stund

dande strömkantring. Yrseln är ju i regel svårast, just när krisen inträder.

I detta sammanhang måste jag berätta dig, vad som hände mig häromkvällen. Jag kom hem ganska trött och slog mig ned vid mitt lilla skrivbord. Lampan fick förbliva otänd och tankarna drevo som gråa och trasiga höstmoln. Det var också höst i min själ. Tidningar och samtal hade burit mig vittnesbörd om de teologiska fejderna igen, och jag var varken trygg eller glad. Bibeln låg framför mig på bordet men jag läste inte i den. Då talade den plötsligt till mig. Det var naturligtvis bara inbillning, men en förunderlig makt hade den inbillningen över mig.

»Du är orolig», sade den. »Varför är du orolig?»

»Jag behöver en norm för min religiösa tro», svarade jag. »Och denna norm har jag haft i dig. Nu underkänner man din auktoritet.»

»Hör mig», lydde svaret. »Jag har som en oemotsagd auktoritet i årtionden stått i hemmens bokhyllor, höljd i årtiondens damm. Till och med mina vänner, som fått liv genom mitt ord, ha ägnat mig föga uppmärksamhet. Jag har lidit och längtat under denna bortglömdhetens fångenskap. Ty det är ringa vinst med att ha förtroende om man aldrig blir rådfrågad. Nu ser jag i striden omkring min auktoritet ljusningen till en ny dag. Ty ett resultat av striden skall bli, att människorna börja läsa mig. Och sedan skall min levande sanning göra resten.»

Då ljusnade det för min blick. Jag började förstå, att allt måste tjäna Gud. Och det har sin tröst att tänka: striden omkring bibelns auktoritet skall få tjäna till att flytta Livets ljus fram undan skäppan, så att det må lysa för alla dem som äro i rummet.

Nu säger jag dig farväl igen. Jag ämnar gå till ett möte i vår missionskyrka om en stund, och det skulle kunna hända, att du i nästa brev får veta något om mina intryck från mötet.

NY LITTERÄR PRISTÄVLAN.

— och ett ord om tidigare tävlingar. —

Härmed inbjuda vi återigen S. M. U:s ungdom till en litterär pristävlan och hoppas, att denna skall få påräkna ett minst lika stort intresse som de föregående. Tävlingskrifterna skola vara insända till expeditionen före den 1:sta maj, åtföljda av förseglad namnsedel och med påskriften »Pristävlan» å kuvertet.

Här äro ämnena:

1. Lärjungaskap.
2. Våra sånger såsom uppbyggelsekälla.
3. Vad kännetecknar en kristen personlighet?
4. Bildning och bildningsmedel.
5. Böcker och läsning.
6. Fosterlandskärlek.
7. Ett poem. (Fritt ämnesval).
8. En berättelse. (Fritt ämnesval).

Uppsatserna skola vara skrivna på en sida av papperet och böra ej vara alltför korta. Vi ha ibland fått tävlingsbidrag på ett par brevarksidor. Sådana har pristävlingskommittén naturligtvis ej kunnat räkna med. Undantag härvidlag göres för poem, vilka *icke* böra vara långa.

Följande pris utdelas: Första pris böcker för 40: — brutto, andra pris böcker för 30: — brutto, tredje pris böcker för 20: — brutto, fjärde—sjätte pris böcker för 10: — brutto. Första och andra pristagarna få, om de så önska, välja böckerna efter S. M. U:s bibliotekskatalog, tredje—sjätte prisen utgöras uteslutande av böcker från Missions-Förbundets förlag och pristagarna ha sålunda att välja böcker efter vårt eget förlags katalog.

En anonym skrivelse till pristävlingskommittén ger oss anledning att säga ett par ord om våra tävlingsprinciper. Den gode brevskrivaren har ironiskt frågat, om man »för att komma i åtnjutande av pris måste hava gått igenom Missions-skolan eller vara »uppmärksammas» medarbetare i Udva.» Intetdera, käre Anonymus. Pristävlings-

kommitténs medlemmar ha för det första ingen aning om, vem och vad vederbörande författare är, förrän prislistan är klar. Tävlingskrifterna registreras av annan person, och det är därför med spänning kommittén av denne motser meddelande om, vilka pristagarna äro. För det andra ställer ej kommittén fordringarna högre, än att uppsatserna gott kunna skrivas av dem som ej ha annan skolbildning än folkskolans, försåvitt det finnes någon förutsättning för uppsatsskrivning. Ty kommittén fäster sig ej vid småfel i disposition eller form. Den fäster sig uteslutande vid uppsatsernas helhetsintryck. Men den *kan* naturligtvis ej vid en litterär pristävlan sätta fordringarna så lågt, att den inga bestämda krav har. Sedan kan det ej undgås, att *det blir de enligt kommitténs mening bästa skrifterna som prisbelönas*. Sålunda kommer det att finnas en hel del goda uppsatser, som trots att de ära bra, icke kunna bli prisbelönda, emedan det fanns andra som voro bättre. Detta är oundgängligt i en tävling, såsom var och en förstår.

Både när brevskrivaren ställer ovan citerade fråga och när han påstår, att prislistan upptager »nästan samma namn år efter år», gör han kommittén orätt. *I endast två fall* har det hänt, under de fem år under-tecknad varit i S. M. U:s tjänst, att en förut prisbelönt erhållit pris. Vi hänvisa brevskrivaren till respektive årgångar av Ungdomsvännen.

Pristävlingskommittén vill inte gå med på förslaget att anordna »en pristävling för vanligt folk och en för högre bildade», som den anonyme kritikern spydigt föreslår. Den utlyser återigen förtröstansfullt en pristävling för »vanligt folk». Och den skulle inte ha besvärat läsekretsen med en så lång harang, om brevskrivaren haft mod att sätta ut sitt namn under sin kritik. Anonymiteten har alltid sina avigsidor.

Å pristävlingskommitténs vägnar
Joh. Gustafsson.

Ännu kan mycket göras
för Ungdomsvännens spridning.

Nyköpings mfgs udfg vid 25-årsjubileet.

FRÅN ARBETSFÄLTET.

Nyköpings mfgs udfg firade sitt 25-årsjubileum den 5 och 6 dec., vartill bl. a. inbjudits distr.-förest. E. Nillson, Örebro, och O. W. Genander, Karlstad, vilka varit föreningens första ordförande och ledare.

På lördagskvällen hölls enskilt samkväm med tésupé, varvid ordf., pastor G. Gunnar, höll välkomsttalet. Vidare talade distr.-förest. Nillson och Genander, kamrer S. Eckerfält, direktör E. Ohman, disponent J. Carlisten m. fl. Pastor Gunnar uppläste hälsningar, som ankommit från förutvarande föreningsmedlemmar. Dessutom medverkade musikföreningen, stråkkapellet och kören samt hr Georg Andersson med violinmusik.

Söndagsförmiddagens möte inleddes av pastor G. Gunnar varefter distr.-förest. Nillson och Genander predikade.

På e. m. hölls jubileumsfesten med föredrag av förmiddagens talare. Kamrer Eckerfält, en av föreningens bildare, lämnade en redogörelse för dess 25-åriga verksamhet.

Föreningen bildades 1900 med ett medlemsantal av 55. Under 25-årsperioden ha icke mindre än c:a 650 tillhört föreningen. Den 1 jan. 1925 var medlemsantalet 122, av vilka de flesta tillhöra församlingen. Ordf. och ledare ha varit: distr.-förest. E. Nillson, kinamissionär Jakobson (under några månader), distr.-förest. O. W. Genander, pastorerna P. G. Sandberg, Harald Börjesson och G. Gunnar. Dessutom har inom verksamheten funnits en hel del kommittéer med olika uppdrag, såsom syförening och besökskommitté. Biblioteksverksamhet har bedrivits. Föreningen är ansluten till S. F. U. och S. M. U. Under 25-årsperioden har insamlats kr. 34,270: 55. Bland utgifterna må nämnas: Till församlingen kr. 6,536: 30, till S. M. U. (och därmed till hednamissionen) 3,719: 59, till S. F. U. 2,895: 05. Genom föreningens besökskommitté har insamlats kr. 12,185: 42, vilket använts för barnbeklädnad och hjälpbehövande inom staden och dess närhet.

N. W. C—n.

Vid Osby Samskola söker ett kristligt förbund

bland lärare och elever tillvarataga de kristliga intressena och verka i positivt kristlig anda inom elevkåren. Ordförande för denna förening är innevarande termin ämnesläraren fil. mag. Simon Petersson. Övriga styrelseledamöter äro elever. Föreningen lever ett friskt liv och är utan tvivel av stor betydelse för den kristliga andans uppehållande vid skolan.

Verksamheten inriktar sig dels på medlemmarnas egen uppbyggelse genom anordnande av enskilda bibel- och bönestunder, dels på aktivitet utåt genom föredrag, festligheter etc., till vilka skolans övriga elever inbjudas.

Nyligen var ett sådant samkväm anordnat i försalen. Det inleddes av ordföranden, som framhöll Jesus Kristus såsom den oföränderlige i all tidens förgänglighet. Vidare förekom duettsång, musik till fiol och piano, m. m. Rektor Bernh. Johansson berättade om sina intryck — speciellt på det religiösa området — från en studieresa till England.

Efter en stunds angenäm samvaro kring kaffebordet, avslöts samkvämet av fil. kand. G. Lundin.

I samband med väckelsemöten, som hållits i samhället, ha under vinterns lopp ganska många av skolans elever lämnat sig åt Gud.

By södra udfg hade sitt årsmöte den 10 jan. Efter hälsningsord av ordf. föredrogs års- och revisionsberättelsen. Inkomster och utgifter hava balanserat på en summa av kr. 1,034: 38.

För det kommande året har styrelsen följande sammansättning: ordf. O. R. Otz, Johan Andersson, Rut Andrén, Evert Lundberg, Axel Berg. Dessutom valdes medlemmar i olika kommittéer inom föreningen. Anslag beviljades till församlingen samt till D. A. U. 50 kr. Till evangelist i Kongo 100 kr. Vidare skulle föreningen bekosta Missions-Förbundets tidningar till Alderdomshemmet och sjukstugan.

Föreningen arbetar i bästa samförstånd med församlingen.

Medlemssiffran var vid årsskiftet 58.

Med tack till Gud avslöts det goda årsmötet.

Forsbacka kr. udg firade sitt årsmöte den 23 jan. Ordf., Axel Ohlsson, hälsade samtliga medlemmar samt inbjudna välkomna. Föreningens medlemsantal är 17. Trots sin litenhet har föreningen dock bedrivit en omfattande och god verksamhet. Räkenskaperna omsluta en summa av kr. 754:76. Bland de större möten föreningen anordnat må nämnas årshögtid andra söndagen i maj och höstmöte den 8—9 nov. Till styrelse valdes Alex Ohlsson, ordf., Oscar Ohlsson, Thora Ohlsson, Konrad Schärström, och Edvard Åberg med Axel Ohlsson och K. G. Andersson som suppleanter. Dessutom tillsattes olika kommittéer för verksamhetens bedrivande. Mötet avslöts med bönemöte och sång.

Vallby kr. udg Syskonbandet höll sitt fjortonde årsmöte den 17 jan. Pastor K. E. Lindell inledde med en kort betraktelse över 1 Joh. 5: 4, 5, framhållande huru tron på Jesus är mäktig att giva de unga kraft att övervinna det onda i tiden. Av årsberättelsen framgick att 15 nya medlemmar under året intagits, så att medlemsantalet vid årsskiftet var 83, ehuru en hel del under året avgått på grund av sin ålder m. m. Kassan omslöt kr. 1,609:— och bland utgifter märkas kr. 202:— till social verksamhet. Den 2 inst. maj firar föreningen sitt 15-årsjubileum.

Immanuelskyrkans udg, Halmstad, höll den 24 jan. sitt enskilda årsmöte. Ordföranden, pastor Gid. Wirén, inledde mötet med bibelläsning, hälsningstal och bön. Årsberättelsen visade bland annat, att medlemsantalet vid årsskiftet var 67, med en ökning under året av 6. Kassan har omslutit en summa av kr. 2,021:73. En särskild rapport lämnades över biblioteksverksamheten. Under det gångna året har startats en orgelfond.

Till styrelsemedlemmar valdes Anton Malmborn, Karl-Eric Johanson, Elin Ström, Oscar Jonasson, Hanna Hansson och Majken Lindberg med Helga Peterson och Gertrud Hansson som suppleanter. (Församlingens representanter i styrelsen äro Gid. Wirén, Oscar Ewert och Emil Sundling.) Dessutom utsågos en del kommittéer och ombud. Ävenså beslutade årsmötet inköpa en baloptikon-apparat. Till H. A. U. anslogs 150 kr. Insamling till födelse-dagsfonden skall fortgå. A. M—g.

Betels udg, Malmö, firade sin 20-årsfest med ett tilltalande samkväm.

Festen inleddes av föreningens ordf. bankvaktm. Axel Ohlsson, som talade med utgångspunkt från Ps. 145: 1—13. Härefter upplästes en del till föreningen ingångna lyckönskningstelegram.

S. M. U:s sekr. J. Mellin talade därpå över orden: »För Kristus och församlingen». Tal framhöll bl. a. vikten av att ungdomen förenar sig med den kristna församlingen. De unga behöva församlingen och församlingen är i behov av unga, friska krafter.

Efter tesupé följde redogörelser för ungdomsföreningens verksamhet under de gångna åren. Fabriksör A. E. Ljung talade om arbetet under åren 1906—1910, handlande Aug. Akerberg uppehöll sig vid femårsperioden 1910—1915 och entreprenör Martin B. Andersson redogjorde för verksamheten under åren 1915—1925.

För den musikaliska underhållningen under festen svarade kören, musikföreningen, Fridsbröderna, hr Ernst Arndal samt fröknarna Ester Johansson, Ester Hammar och Svea Runhall. —r.

Surte kr. udg höll sitt årsmöte den 24 jan. Av årsberättelsen framgick, att föreningen varit i liv-

lig verksamhet. Medlemsantalet är 105. Av räkenskaperna framgick, att inkomster och utgifter balanserat på en summa av kr. 3,387:09. Till församlingen har överlämnats 400 kr., till Alafors missionsförsamling 100, till S. M. U. 77:45, till V. M. U. 43:21, till Soldaternas Vänner i Vänersborg 105, till underhåll av en evangelist i Kongo 150 och till social verksamhet 216 kr. Anslag beviljades till V. M. U. och Soldaternas Vänner i Vänersborg.

Till hedersledamot i föreningen valdes Edvard Karlsson.

Beslut fattades om anordnande av årsfest, brevafton, missionsafton och ett större sommarmöte den 26 och 27 juni, varjämte valdes ombud till Göteborgstraktens kristl. ungdomskrets, V. M. U:s och Soldaternas Vänner årsmöten. A. Kildén.

Betlehems kyrkans udg, Sundbyberg, höll den 24 jan. enskilt årsmöte under ordförandeskap av pastor Gustaf Lindström, som till inledning talade om »Arbetsglädje» och hälsade de närvarande välkomna. Därefter föredrogs års- och revisionsberättelserna, av vilka bl. a. framgingo att kassan under det gångna året balanserat med kr. 1,886 och att föreningen vid 1925 års slut hade 87 medlemmar.

Till styrelse för det nya verksamhetsåret valdes: Gust. Lindström, Henning Styfberg, Gunborg Oscarsson, Paul Eriksson, Karin Almén, David Ek och Svea Bäckman, med den förstnämnda som ordförande. Till ombud i Stockholms S. M. U:s kommitté valdes Josef Källman och till ombud vid S. M. U:s konferens Gust Lindström. Därjämte förekommo diverse andra val.

För 1926 beslöt följande anslag: till underhåll av evangelist i Kina kr. 250:—, till underhåll av skolflicka i Kongo kr. 50:— och till Upplands Ansvarieförbund kr. 100:—, dessutom skall till församlingen överlämnas minst kr. 400:—.

3 nya medlemmar välkomnades vid årsmötet i föreningen. P. E.

Skellefteå kr. udg firade sin årshögtid den 9—10 jan. Av revisionsberättelsen framgår att kassan balanserat på kr. 1,158:11. Medlemsiffran är 46. Verksamheten har under året varit god. Styrelsen för kommande år fick följande utseende. E. Almlöf, ordf., G. Backlund, E. Jonson, Adelina Boström, Folke Hällgren. Så beviljades anslag till missionen. De gemytliga förhandlingarna avslötos med gemensam tesupé.

På söndagen hölls årsfest som inleddes av E. Almlöf. Därefter höll pastor Lindström ett medryckande och innehållsrikt ungdomsföredrag. Under festens lopp utfördes kör- och solosånger samt berättelseläsning. Rätt mycket folk var samlad och stämningen var den bästa. E. Almlöf.

Svenska Bibelläsningförbundets textlista

passar för både ung och gammal, men i synnerhet för barnen och lärarna i söndagsskolan och vid familjeandakten i hemmet. Den är rik på ämnen. Under första delen av året är huvudämnet Jesu liv. Varje dags läsning utgör blott ett fåtal verser, vars kärntanke finnes angiven. Veckodagarnas texter belysa följande söndags text, som läses i de flesta söndagsskolor i landet. Rekvisition av textlistan sker hos Svenska Bibelläsningförbundet, Stockholm XI. Pris 25 öre pr st. vid 25 ex., 1 ex. 50 öre.

Så borde vi handla.

Vid vårt senaste ungdomsmöte här i Ö., samtalade vi om offer.

I detta samtal förekom en del saker, som jag tror vara av allmänt intresse. Särskilt betonades vikten av regelbundet, systematiskt offerande; ej blott då känslan är varm — då kan ju portmonän vara tom.

En broder vittnade om hur han under föregående år beslutat lägga alla 25-öringar, som kommo i hans ägo, i missionssparbössan. Det hade också givit ett gott resultat.

En annan broders vittnesbörd var av ungefär följande innehåll: »Jag har under en följd av år använt den metoden, att varje söndagsmorgon lägga en slant, av bestämd storlek, i missionssparbössan.

Samtidigt läser jag dagens text, och sedan beder jag så varmt jag kan för missionen. Då får jag en skön missionsstund varje söndag, då jag själv bliver rikt välsignad, och som jag tror även bliver till välsignelse för missionen.»

Var inte det ett härligt vittnesbörd? Skulle inte Du, som läser detta, kunna börja med samma metod? Tänk, om vi alla S. M. U:are och Missionsförbundets medlemmar redan nu vid årets början beslutade oss för att följa nämnda exempel. Vilket härligt resultat skulle inte sparbössetömningen annandag jul 1926 då utvisa!

Gå även Du och gör sammaledes!

G. L—r.

Ingången i vilan.

En länk i ungdomsföreningen Syskonringen, Östansjö, har brustit. Söndagen den 27 dec. 1925 fick syster Lisa Andersson hembud, endast 25 år gammal.

Trots ett svårt lidande visade du alltid stor tålighet. I arbetet för Gud var du trogen. Särskilt söndagsskolan minnes dig med glädje, och här står du som ett manande exempel. Du var med din stilla, ödmjuka

gudsfruktan och med ditt soliga väsen oss ett gott föredöme. I din närhet förnams alltid denna frid, som endast Gud kan skänka.

Tack syster Lisa för vad du utträttat ibland oss under din korta arbetsdag. Tack för den bild du lämnat kvar i hemmet, i Syskonringen, hos alla som kände dig. Vi mötas i en bättre värld. »Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud.»

Hälsning från Norge.

Som mångårig prenumerant på Ungdomsvännen — helt sedan år 1913 — har jag många gånger känt mig manad att säga mitt personliga tack för den hälsning varje nummer för med sig också hit på denna sida av gränsen. Fastän den nu inte längre bär namnet »Friska vindar», kommer den dock som en frisk vind och för budskap med sig till Skandiens unga kristna, också hit till hjärtat av Norge. Den för med sig friska hälsningar från arbetet därute i Kongo och Kina, hälsningar som, vittna om att skuggorna vika för frälsningens underbara sol. Den kommer ock med friska hälsningar från de stora och små ungdomsföreningar som växa upp runt omkring i landet. Därföre är alltid Ungdomsvännen välkommen också hit. Jag ville på detta sätt sända mitt personliga tack och önska välsignelse på dess färd till »de tusinde hjem». Må den förbliva en missionär i svenska och norska bygder.

Notodden, Norge.

G. Hallin.

Kom ihåg

S. M. U:s studiefond!

Brevaftnar.

Roslagsbro södra lr. udsg. Den 6 mars. Daniel Eriksson, Karby, Estuna.

Bäsinge juniorför. Framtidshoppet. Den 6 mars. Anna Lind, Bäsinge, Krylbo.

Bäckänge juniorför. Den 7 mars. Olga Vixner, Djupa, Box 26, Landafors.

Töftedals ungdomsförening anordnar brevafton den 27 februari. Trossyskon landet runt, gläd oss med många brev. Märkas B. A. och adresseras: Gustav Borglund, Bintorp, Töftedal.

Svartlå kristliga ungdomsförening anordnar brevafton den 7 mars. Brev mottagas med stor tacksamhet och besvaras om så önskas. Märkas B. A. och adresseras till Gerda Larsson eller Herbert Nilsson, Övra Svartlå.

Brevafton

anordnar Moheds missionsförsamlings ungdomsförening lördagen den 6 mars. Kära trossyskon, gläd oss med många brev. Breven besvaras om så önskas. Märkas B. A. och sändas under adr.: Elsa Larsson, Sanatoriet, Bergvik.

Tortuna kr. udfg. Den 28 febr. Agnes Karlsson, Mycklinge, *Tillberga*.

Landa udfg. Den 3 mars. Lär. Greta Marelius, Landa, *Vårdrda*.

Östend juniorför. Den 10 mars. Filip Johansson, Andersarp, *Förnäs*.

Källandsö kr. udfg. Den 13 mars. A. Cederborg, Berg, *Källandsö*.

Brevafton

anordnar Saltviks kristliga ungdomsförening lördagen den 13 mars. Adress: Linnéa Andersson, Hällerna, *Oskarshamn*. Brevet märkas B. A.

Brevafton

anordnar Björkviks kristliga ungdomsförening den 27 febr. Syskon, gläd oss med brev. Adress: Sara Liljegren, Medlinge, *Björkvik*. Märkas B. A.

Skriv till Öland!

Ungdomsföreningen Betania anordnar sin första brevafton den 27 februari. Brevet märkas B. A. Adr.: Lillie Johansson, Hörninge, *Tingsdal*, eller Margit Sjöberg, Klinta, *Tingsdal*.

Brevafton

anordnar Gällaryds kristliga ungdomsförening lördagen den 6 mars. Av troende ungdom från när och fjärran äro då brev välkomna. Märkas B. A. och adresseras: Albert Carlsson, *Gällaryd*.

S. M. U:are!

Skriv till ungdomsföreningen Senapskornets brevafton den 6 mars. Adress: M. Larson, Elvdal, *Hässelby Villastad*. Märkas B. A.

Till förmån för yttre missionen anordnar Fröskogs östra ungdomsförening brevafton lördagen den 6 mars. Brevet märkas B. A. Adr.: J. Johansson, Vallsjön, *Fröskog*.

Brevafton

anordnar Nordmarks kristliga ungdomsförening Fyrbåken lördagen den 6 mars. Många brev motses med tacksamhet från trossyskon när och fjärran. Brevet märkas B. A. och sändas under adr.: Fröken Frida Ruhne, *Finnmossen*.

Hållnäs södra ungdomsförening

anordnar brevafton den 20 mars. Troende ungdomar landet runt, sänd oss många innehållsrika brev. Märkas B. A. och sändas till Gunnar Löfgren, Gök-snåre, *Leufsta bruk*.

Vid behov av vila rekommenderas

Semesterhemmet Borgen

STOCKSUND.

Begär prospekt och upplysningar.

Ritade handarbeten,

På extra prima linne,

Kaffedukar Kr. 5:—, **löpare** Kr. 1:75, 2:50, **lysdukar** Kr. 1:50, 2:—, 2:50.

Ritat på Wiktorialawn,

löpare 75 öre, 1:—, 1:25, 1:50, **lysdukar** 75 öre, 1:—, 1:25, **Smådukar** 1:80 pr dussin, **Linnespets** 35 öre pr mtr, vid köp av 10 mtr 10%. Arbeten påbörjas gratis. Order till landsorten mot postförskott.

Lydia Hård,

Mäster Samuelsgatan 52, Stockholm.

Borgens Husmoderskola

Stocksund.

Tjugonde kursen börjar den 1 april

Troende unga kvinnor från våra ungdomsföreningar hälsas välkomna.

Prospekt sändes på begäran.

Den bästa gåva

till

**Bibel- och Konfirmations-
skoleungdom**

är

DIN VÄG

av

Joh. Gustafsson.

Pris häft. 1:25, eleg. biblioteksb. 2:75.

— Och det bästa av allt möter man i denna bok: en underström av den varma kärleken till Kristus och till de unga. — — — Må den bliva läst, begrundad och omsatt i levande livet.

Ad. Andersson.

2:a uppl. utkommer om några dagar.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm.

Kristinehamns praktiska skola HUSMODERSKURS

3 mån. börjar den 10 mars. Undervisning i matlagning, bakning, servering, handarbete, linne och klädsömnad, vävnad. — Längre och kortare slöjddkurser.

Prospekt sändes från

Tel. 115.

Praktiska skolan, Kristinehamn.

Stockholm, Svenska Tyckeriaktiebolaget, 1926.